

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. O.

przeciwko S. [...] w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. [...] Spółki Akcyjnej w W. Oddział w Ł.

o zadośćuczynienie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...]

zmienionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...]

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] na rzecz radcy prawnego E. C. wynagrodzenie w kwocie 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT, tytułem udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.); związany jest też ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oznacza również niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na te błędy postępowania, które dotyczą bezdowodowego ustalenia przez sąd faktów stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Są to fakty powszechnie znane lub znane sądowi urzędowo (art. 228 § 1 i 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości lub niezaprzeczone (art. 229

i 230 k.p.c.) i domniemania faktyczne (art. 231 k.p.c.). Stąd też oparcie wniosku w znacznej mierze na argumentach dotyczących niezastosowania art. 231 k.p.c. oraz naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie może być skuteczne. Uzasadnienie wniosku w pozostałej części zawiera krótką polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji w zakresie zastosowania art. 415 i 416 w zw. z art. 355 k.c., bez dokonania pogłębionego wywodu prawnego co do oczywistości zarzucanej błędnej wykładni tych przepisów. Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów procesowego mającej charakter oczywisty i widoczny *prima facie*, bez potrzeby przeprowadzania złożonych analiz i rozważań.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490).